

Berrehab protiv Holandije

21. jun 1988.

1. Činjenično stanje

Prvi podnosilac predstavke, g. Berrehab, marokanski državljanin, venčao se 1977. godine sa gđicom Koster, državljaninom Holandije. Njihova ćerka Rebecca, drugi podnosilac predstavke, rođena je 1979. godine. Pošto su se njeni roditelji razveli neposredno pre toga, vlasti Holandije su odbile da obnove dozvolu za boravak izdatu g. Berrehab-u po Zakonu o strancima i on je isteran iz zemlje 1984. godine. Međutim, g. Berrehab je do isterivanja bio u stalnoj vezi sa svojom ćerkom i posećivao je tri puta svake sedmice.

G. Berrehab se 1985. godine opet oženio gđom Koster. Na osnovu toga mu je dozvoljeno da boravi u Holandiji radi zajedničkog života sa suprugom Dankinjom i da tokom tog vremenskog perioda bude zaposlen.

2. Odluka Suda

Podnosioci predstavke su tvrdili da je isterivanje g. Berrehab-a predstavljalo neopravdanu povredu prava na poštovanje porodičnog života i da je predstavljalo povredu člana 8. Evropske konvencije o ljudskim pravima. Oni su dalje tvrdili da je isterivanje predstavljalo nečovečno i ponižavajuće postupanje i povredu člana 3. Konvencije.

Član 8.

Evropski sud za ljudska prava je prvo odbacio primedbu vlade da član 8. Evropske konvencije nije primenljiv pošto između g. Berrehab-a i njegove ćerke nije bilo porodičnog života. Zajedničko stanovanje rekao je Sud nije uslov da između roditelja i dece postoji porodični život. Od trenutka rođenja deteta između njega i njegovih roditelja postoji veza koja predstavlja porodični život, čak i ako roditelji ne

žive zajedno. Iako kasniji događaji mogu pokidati tu vezu, to se u ovom slučaju nije dogodilo. Učestalost i redovnost susreta g. Berrehab-a sa njegovom ćerkom pokazali su da je njemu veoma stalo do ovog odnosa. Stoga se ne može tvrditi da su porodične veze između njih bile pokidane.

Odbijanje da se g. Berrehab-u odobri nova dozvola za boravak i njegovo isterivanje, koje je bilo posledica toga, u praksi su sprečili podnosiocima predstavke da održavaju stalni međusobni kontakt, iako je on bio od suštinske važnosti pošto je Rebecca bila veoma mala. Evropski sud za ljudska prava je zaključio da su, prema tome, mere koje su u pitanju predstavljale mešanje u vršenje prava na poštovanje porodičnog života, kako je jemčeno članom 8. Evropske konvencije o Ljudskim pravima.

Evropski sud je zatim nastavio da razmatra da li su ove mere opravdane po članu 8, stav 2. Evropske konvencije o Ljudskim pravima. Mere koje su u pitanju bile su zasnovane na Zakonu o strancima i bile su u skladu sa zakonom. One su takođe bile saglasne sa imigracionom politikom Holandije, koja je osmišljena tako da se kontroliše ulazak stranaca u zemlju, i stoga se može smatrati da su bile preduzete u stremljenju opravdanom cilju, naime zaštiti ekonomske dobrobiti zemlje kontrolom tržišta rada.

U pogledu toga da li su mere bile neophodne u demokratskom društvu, Evropski sud je kao prvo izjavio da prihvata da Konvencija u načelo ne zabranjuje državama ugovornicama da kontrolišu ulazak i dužinu boravka stranaca na njenoj teritoriji. Međutim, neophodnost podrazumeva da mešanje odgovara hitnoj društvenoj potrebi i da je srazmerno opravdanom cilju kome se teži.

U pogledu cica kome se težio, Evropski sud je naglasio da se ovaj slučaj nije odnosio na stranca koji je tražio ulazak u Holandiju po prvi put, već na lice koje je tamo imalo dom i posao. On je takođe imao istinske porodične veze – oženio se Dankinjom i u tom braku je rođeno dete. Između g. Berrehab-a i njegove ćerke su tokom više godina postojale veoma bliske veze, a odbijanje dozvole za boravak i proterivanje su pretili da pokidaju te veze. Dejstvo mešanja, koje je u pitanju, bilo je tim ozbiljnije što je Rebecca imala potrebu da ostane u kontaktu sa svojim ocem, imajući posebno u vidu činjenicu da je bila veoma mala.

Evropski sud stoga nije smatrao da je uspostavljena odgovarajuća ravnoteža između relevantnih interesa i da je došlo do nesrazmere između upotrebljenih sredstava i opravdanog cilja kome se težilo. Zbog toga je došlo do povrede člana 8. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Član 3.

Evropski sud je zatim zaključio da nije došlo do povrede člana 3. Konvencije pošto činjenice slučaja nisu pokazale da je ijedan od podnosilaca predstavke pretrpeo patnju koja bi predstavljala nečovečno ili ponižavajuće postupanje.

Član 41.

Evropski sud za ljudska prava je po članu 50. (sada član 41) Evropske konvencije podnosiocima predstavke dodelio 20 000 holandskih guldena na ime troškova i nematerijalne štete.

**Zahvaljujemo Kancelariji Saveta Evrope u Beogradu na ustupanju prevoda presuda Evropskog suda za ljudska prava za potrebe ove baze Prevod preuzet iz knjige "ODABRANE presude I" / Evropski sud za ljudska prava; (urednik Vladan Joksimović; prevod Danica Kraljević, Predrag Sibinović ; stručna redakcija prevoda Tatjana Papić). - Beograd: Savet Evrope, Kancelarija u Beogradu, 2005 (Beograd: Dosije). ISBN 86-84437-27-6
CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd 347.951:341.645(4)**